
Nástrahy minulosti

Barbara Taylor Bradford

Obavy a zděšení. S takovými pocity se toho dne potýkal James Lionel Falconer, usazený za stolem své kanceláře ve firmě Malvern na Piccadilly.

Bylo pozdní odpoledne, středa pětadvacátého září 1889, když kurýr z Paříže doručil balík s dokumenty, na něž čekali. James ho ihned otevřel, v rychlosti zprávy přečetl a jejich obsah ho naprosto šokoval.

Teď bezradně zíral na své ruce, položené na tom fasciklu, a děsil se pomyslením, že ho musí předat churavějícímu Henrymu Malvernovi. Jeho zaměstnavatel, zdrcený psychickým stavem své dcery a smrtí bratra Joshuy, jehož nedávno ranila mrtvice, se celé léto potýkal s otupujícím vyčerpáním. Jako šéf jejich společnosti však musel vědět vše.

James si zhluboka povzdychl, otevřel horní zásuvku, vložil tam dokumenty, zásuvku zamkl a klíč schoval do kapsy.

Našel hodinky, zjistil, že je téměř sedm, a tak mohl návštěvu u Malverna alespoň odložit na další den. To už bude vedle v kanceláři kolega a přítel Peter Keller, kdyby bylo potřeba. Na toho se James mohl vždy spolehnout. Měli společné zájmy, a tak se snadno spřátelili. Peter se ve firmě staral právě o obchod s vínem a třeba ho napadne, jak situaci řešit. James si v tu chvíli nevěděl rady. Ukázalo se totiž, že bratranec pana Malverna Percy nejenže okradl vinnou divizi jejich podniku v Le Havru o miliony, ale ještě byl odhalen jako *bigamista*.

James přešel kancelář, vzal si kabát a vyrazil ven.

Když se vynořil na náměstí Piccadilly, po celodenním dešti už jen drobně mžilo. Stmívalo se, v ulicích ležela mlha, v níž se rozpíjela světla luceren. Lidé spěchali domů, na kluzkém chodníku se v rychlosti jeden druhému vyhýbali, občas do sebe naráželi. James se připojil k davu.

Pospíchal k Half Moon Street, aby byl zase rychle v teple. Zvuk koňských kopyt, chrastění kol kočárů a obecně hluk města mu v tu chvíli nedělaly dobře. Vyhrnul si límeček kabátu a ruce vsunul do kapes. Na záříjový večer bylo neobvykle chladno.

Jakmile vešel do bytu, který sdílel se strýcem Georgem, známým novinářem, nesmírně se mu ulevilo. Plynové lampy na stěnách plnily prostor chvějivým světlem a v krbu už hořel oheň.

Vtom se z kuchyňských dveří vynořila strýcova usměvavá tvář. „Večeře už je skoro hotová!“ oznámil George. James se také usmál, pověsil vlhký plášť na hák za dveřmi a šel strýci do kuchyně pomoci.

Ten už se pustil do krájení velkého kusu roštěné. „To nám tu dnes nechala tvoje babička,“ řekl na vysvětlenou, aniž zvedl hlavu. „A k tomu tyhle dva bochníky čerstvě upečeného chleba. Vidíš, jak o tebe pečuje, Jimmy...“

„O tebe přece taky, jsi její syn.“

George protáhl rty v úsměvu a konečně se na synovce zadíval. „Ona je stejně báječná, nikoho takového už nenajdeš.“

James přikývl. Pak si všiml velké sklenice s nálepkou, kde babiččiným rukopisem stálo *Křenová omáčka*, což ho zahřálo u srdce. Babi rozhodně myslela na všechno, nezapomněla na jediný malý detail.

Posadili se tedy ke stolu a v tichosti snědli hovězí sendviče, které zapíjeli horkým čajem. James se v duchu obíral problémy z Le Havru a obsahem dokumentů, jež potvrdily jeho nejhorší obavy.

„Bojím se ty špatné zprávy předat panu Malvernovi,“ pronesl pak do ticha a zkrivil tvář.

„Tak mu dokumenty prostě jen odnes a řekni, že se mu jejich obsah asi líbit nebude,“ navrhl George. „Možná se ukáže, že to v podstatě čekal.“

Tu noc se Jamesovi špatně usínilo. Spánek považoval za svou spásu a ozdravný proces, ale když nepřicházel, neházel sebou na posteli jako většina lidí, spíš jen klidně ležel a krátil si bezesnou noc plánováním a propočty.

Uvědomil si, jaké má štěstí, že si může promluvit s někým, jako je George. James k němu měl blízko už odmalička, a když se k němu na Half Moon Street v Mayfair mohl nastěhovat, sblížili se ještě o něco víc. Nevídali se ale příliš často. George byl jedním ze šéfů deníku *The Chronicle* a jeho

hvězda po letech pilné práce stoupala. V kanceláři se zdržoval dlouho do večera a neměl stálou pracovní dobu.

James však dokázal ocenit jeho moudré rady, obavy odplouvaly, a přece jen se začal pomalu uklidňovat. Pan Malvern *musí* znát pravdu, ale možná ho skutečně zas tak nepřekvapí.

James v myšlenkách nechtěně zabloudil k jeho dceři Alexis Malvernové a na moment pocítil záchvěv emocí a touhy. Rychle je však zahnal, když si uvědomil, jak málo zájmu Alexis jeví o svého otce a firmu, již měla jednou zdědit. Její prodlužovaná absence ve firmě se přece dala považovat za neplnění povinností. Její chování se mu prostě velmi přičilo. Pak se mu v mysli stejně nečekaně zjevila dávná přítelkyně Georgiana Wardová. Začal přemýšlet, jak se jí asi daří. Bratrance Williama se na ni odvážil zeptat pouze jednou. William ale zavrtěl hlavou, že prý se jeho matce ozvala jedinkrát s tím, že se dál od londýnské mlhy cítí mnohem lépe. Víc nevěděl.

James se raději dál nevyptával. Teď si povzdechl a obrátil se na druhý bok. Kdykoli si na Georgianu, starší ženu a svou první milenkou, vzpomněl, uvědomil si, jak k němu byla laskavá a jak jí na něm záleželo. Jednoho dne, zasníl se, jistě potkám někoho jako ona.

I po Williamovi se mu zastesklo – ten však žil ve vzdáleném přístavu Hull. James usínal už jen s myšlenkami na rodinu a přátele, které považoval za to nejdůležitější, co měl.

Později se s trhnutím probudil, jako by mu právě někdo zacloumal ramenem. Chvilí překvapeně zíral do jasně ozářeného pokoje. Pak zamrkal, vstal a přistoupil k oknu. Vysoko na nočním nebi plul měsíc a svítil mu přímo do postele, protože večer zapomněl zatáhnout závěsy. Všiml si, že déšť konečně ustal.

Náhle zatoužil být venku, jen tak se toulat ulicemi, jak to často dělával, když potřeboval přemýšlet a pročistit si hlavu. Během několika minut na sebe hodil kalhoty a košili, pak se obul a v teplém kabátě vyklouzl z bytu. Nestál o strýcovy otázky, kam se ve dvě v noci vypravil.

Stejně by na to musel říct, že v podstatě nikam. Venku se vydal po Curzon Street k Park Avenue, tam zamířil k Wellingtonovu oblouku a Buckinghamskému paláci. Neměl to z domova daleko a už z dálky zahlédl, že nad palá-

cem vlaje unijní vlajka. Královna Viktorie pobývala na Balmoralu a princ z Walesu, dědic trůnu, žil na svém panství s manželkou Alexandrou.

Princezna Alexandra, to je přece krásná žena, pomyslel si James, elegantní jako skutečná královna. Ani to, že neslyšela, jí na důstojnosti neubíralo. Strýc mu vysvětlil, že je původem Dánka a že se její sestra Minnie provdala za ruského cara z rodu Romanovců.

Poblíž zdi kolem paláce zpomalil a zadíval se vzhůru k oknům té královské budovy. Téměř všechna byla zhasnutá, jen v horním patře jich pár svítilo. Tam někde se v létě vdávala princezna Louise, dcera prince a princezny z Walesu.

Svatba, uvažoval James. Jestlipak se i on někdy ožení?

Pousmál se.

Něco takového ho v tu chvíli rozhodně nelákalo. Měl spoustu lepších plánů a hlavně svou kariéru. V hloubi duše věděl, že si zatím vede velmi dobře, že získal skvělé místo a spřátelil se se samotným Malvernem, přesto nepřestal toužit po vlastním podniku. Už od dětství snil o tom, že se stane králem obchodníků v Londýně. Ještě je ale brzy, napomenul se.

Pak si povzdechl a vrátil se od Buckinghamského paláce domů. Je ještě moc mladý, aby se v branži mohl osamostatnit. Nesmí ztrácet trpělivost, i babička to přece říká. Procházel po setmělém Mallu a vzpomněl si na časy, kdy pomáhal otci v krámku na Malvernově tržnici. Začal jako osmiletý a tu práci si okamžitě zamiloval. Ještě vydrž, říkal si v duchu, klidně a pomalu postupuj dál. Jednoho dne se jistě dostaneš tam, kde toužíš být.

Následující ráno dorazil James do kanceláře velmi časně. Cestou po chodbě, kolem zavřených dveří, si užíval klidu a ticha. Byl tu opravdu první.

V kanceláři ihned odemkl stůl a vytáhl dokumenty, co předchozího dne obdržel. Přišly z kanceláře soukromého pařížského detektiva Philippa de Lavaliera, jehož si najali, aby zpronevěru v tichosti vyšetřil. James zprávy znovu přečetl a pak odložil.

Pan Malvern se ještě v podniku neobjevil, a tak se James začel i do dokumentů od Natalye Parkinsonové, sekretářky Alexis Malvernové, která se v její nepřítomnosti ujala jejích povinností. James s ní rád spolupracoval.

Natalie, jak jí všichni říkali, byla pečlivá mladá žena, která uměla nájemcům obchodů v jejich pasáži vysvětlit, jak nejlépe mají vystavit své zboží ve výlohách.

Když o něco později zaslechl na chodbě kroky Henryho Malverna, James se zvedl a vyběhl z kanceláře. „Dobré ráno, sire,“ oslovil majitele podniku.

Henry se s úsměvem otočil. „Dobré, Falconere.“ To ráno vypadal lépe než předchozí dny, i když stále dost unaveně.

„Mohl bych s vámi na moment mluvit?“ zeptal se James. „Je to důležité.“

Malvern přikývl. „Ale jistě.“ Cestou do své kanceláře dodal: „Pojďte dál hned. Za půl hodiny mám schůzku s účetními.“

„Hned tam budu, pane.“ James spěchal k sobě pro ony dokumenty a pak se vrátil za nadřazeným.

Ten si mezitím pověsil plášť na věšák v rohu místnosti a posadil se za stůl. Pak se zadíval na přicházejícího Jamese. „To o těch dokumentech se mnou chcete mluvit?“

„Ano, pane.“

„Nejsou od Alexis, že ne?“

James zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Přišly včera po vašem odchodu, jsou z pařížské pobočky.“ James se zastavil u starožitného psacího stolu a položil na něj onen fascikl. „Obávám se, že nejde o dobré zprávy.“

Henry Malvern naklonil hlavu ke straně a upřeně se na Jamese zadíval. „Nic takového jsem ani neočekával, Falconere.“ Začel se do dokumentů a ještě Jamese pobídl: „Posadte se, prosím. Víte, že mě znervózňuje, když se nade mnou tyčíte.“

„Promiňte, pane.“ James usedl na židli naproti impozantnímu stolu a trpělivě čekal, až šéf vstřebá to hlavní.

Malvern konečně vzhlédl a zakroutil hlavou. „Tak bigamista! Že vykradl naše fondy, mě tolik nepřekvapuje jako jeho romantické avantýry. Je to takový nenápadný, spíš drobný chlap... Ale má matka vždycky říkala, že tichá voda břehy mele a ďábel se ukrývá až na dně. Myslím, že to na Percyho Malverna dost sedí.“

Podle spisů vyšetřovatele Percy nejenom zcizil peníze rodinné firmy, ale měl i dvě manželky zároveň. Angličanka Mary se sedmnáctiletou dcerou Maeve žila v Nice a druhá žena, šestadvacetiletá Francouzka Colette se šestiletým synkem Pierrem, ve městě Beaulieu-sur-Mer nedaleko Monte Carla.

Percy přitom nebyl nikde k nalezení, jako by se vypařil.

Detektiv v dopise naznačoval, že mohl být dávno v zahraničí, například ve francouzské Západní Indii, kde by se člověk jako on mohl skrývat donekonečna, protože neexistovala možnost, jak ho tam vypátrat.

James přikývl. „Musí to být pěkný podšívka. Udržovat si dvě rodiny náraz dá hodně práce. Ale peníze jistě mnohé vyřeší. Myslíte, pane, že aspoň nějaké dostaneme zpět?“

„To netuším, Falconere. Moc nadějně to nevypadá. Mezitím budu nejspíš muset vinnou divizi v Le Havru dotovat z vlastních fondů. Nic lepšího mě nenapadá.“ Starší muž se zamračil. „Potrvá dlouho, než se tamní pobočka trochu vzpamatuje. Musíme zvýšit výdělečnost jiných odvětví.“

James chvíli mlčel a pak se na Malverna tázavě zadíval. „Možná řeknete, že není rozumné mluvit v tuhle chvíli o dalších výdajích, ale přemýšlel jste o mém návrhu vybudovat nový obchodní dům v Hullu, sire?“

„Ve Městě radosti, jak jste ho nazval?“ Henry s úsměvem přikývl. „Přemýšlel. Pokud najdete vhodné místo, které zajistí příliv zákazníků, mohli bychom se do toho pustit. Maloobchod teď naštěstí vzkvétá a proti rozšiřování společnosti nic nemám. Taky je třeba něčím vyvážit tuhle katastrofu.“ Ukázal na dokumenty z Francie.

James se v duchu zaradoval, ale usmál se jen nenápadně. „Bratranec William Venables už pro nás v Hullu pár míst našel, kdykoli budete mít čas se tam vypravit, pane Malverne. Prošel jsem taky vaše návrhy na pasážový obchod v Harrogate a myslím, že by se daly dobře uplatnit i v Hullu.“

„Vaše podnikavost se mi líbí, Falconere,“ reagoval Henry s úsměvem. Vždycky věděl, že tento mladý muž je chytrý, a jak se později ukázalo, i pracovitý a nesmírně disciplinovaný. Občas možná trochu divoký, jako mladý lev, který si chce vytyčit teritorium. Ale teď nabízel cestu z oné šlamastyky. Henry Malvern se na okamžik zamyslel, pak si odkašlal a řekl: „Měli bychom se do Hullu rozjet co nejdřív, než začne chladnější období. Co na to říkáte?“

James se na šéfa zářivě usmál. „Ihned začnu s přípravami, pane.“

Esther Marie Falconerová byla typem ženy, kterou měli všichni v oblíbě a mnozí ji skutečně milovali. Pro svou rodinu představovala soucitnou, chápavou, milující matku a babičku, u níž každý našel porozumění i moudré rady. Pro své zaměstnavatele Montagueovy byla nejlepší hospodyně v Lon-

dýně, vždy klidná, spolehlivá a diskrétní. Její děti i zaměstnanci věděli, že umí být také tvrdá a neúprosná, ale v hloubi duše vždy laskavá. Svou rodinu ostatně milovala nadevše.

Teď seděla ve svém malém, ale pohodlném salonku, který sloužil jako kancelář hlavní hospodyně v Montagueově sídle poblíž Regent's Parku. Před pěti dny její manžel Philip Falconer, komorník domu, spadl na kamenných schodech do sklepa a zlomil si kotník. Právě ho propustili z nemocnice, a měla tedy o čem přemýšlet.

Znovu se zachvěla, když na tu nehodu pomyslela. Přece jen měli velké štěstí. Kdyby si Philip rozbil hlavu, nemusel tu dnes být. Na moment se opřela v křesle, zavřela oči a děkovala Bohu, že ho ušetřil. Její oddaný manžel, její opora a jistota. Žádný velký úraz v životě zatím neměl, a tak doufala, že tenhle bude zároveň poslední.

Když otevřela oči, zadívala se na kalendář a počítala týdny, které měli Montagueovi ještě strávit cestou po Evropě. Napsali, že se vrátí až koncem října, což se hodilo. Do té doby se Philip mohl plně zotavit.

Pomyslela i na to, že s Philipem v životě měli velké štěstí. Vzpomněla si na své dětství ve vesnici Melton poblíž známého přístavního města Hull, kde jako dvanáctiletá, pohledná, ambiciózní dívka nastoupila do služby na Meltonské převorství lorda Percivala Derbyho, šestého hraběte z Meltonu. Díky známosti své matky s Lady Minervou Denbyovou, sestrou pana hraběte, dostala tehdy příležitost vyučit se na komornou pro slečnu Agathu, šestnáctiletou dceru panské rodiny.

Esther v jejích službách zůstala celých padesát let – v době, kdy paní jako mladá cestovala, i později, když se provdala.

Jak ten čas letí, pomyslela si a opět se zděsila, když si uvědomila, že jí nedávno bylo šedesát dva let a Phillipovi šestašedesát. Ne že by na to vypadal, ani ona vlastně ne – to ale mohli zčásti přičíst dobré stravě a životu pod ochranou Montagueových, kteří uměli i po letech jejich věrné služby ocenit. A pokud se manželovi kotník dobře zhojí, budou jim poctivě sloužit dál. Bezděky si promnula levou ruku, v níž se ozvala artritida.

Během let se Esther vypracovala na hlavní hospodyně v obou sídlech lady Agathy – v londýnském domě v regentském stylu, navrženém Johnem Nashem, a na venkovském panství Fountain Court v Kentu.

S Philipem se seznámila v Londýně, na svatbě lady Agathy a ctihodného pána Arthura Blanea Montaguea, jenž obě nemovitosti vlastnil. Philip, pů-

vodem z Kentu, nastoupil do panských služeb také jako mladý, sotva šestnáctiletý muž, a z lokaje ve Fountain Court se postupně vypracoval na hlavního domovníka. I po letech byl panu Montagueovi hluboce oddán.

I jeho, stejně jako Esther, si pán ve službách ponechal po celou dobu a vysoce si ho cenil.

Esther se rozhlédla po salonku s pobaveným úžasem. Na místě, kde se kdysi vdávala, směla zůstat až dodnes. Zadávala se na maličkou fotografii, kde byl manžel zachycen s jejich syny a vnoučaty, a pomyslela na mladíka, do něhož se před tolika lety zamilovala.

Jakmile se potkali a zadávali jeden na druhého, bylo to jasné. Měla velké štěstí, uvědomila si, ale to on vlastně také.

Pak vstala od stolu, vyšla na chodbu a po chvílce pootevřela dveře do kuchyně. „Zajdu se podívat nahoru,“ oznámila kuchařce, „když se tedy na tu večeri sejdeme tady.“

„Všechno zvládneme, paní Falconerová,“ odpověděla kuchařka a široce se usmála. „Připravím několik vašich oblíbených jídel.“

Esther jí úsměv oplátila a pak po zadním schodišti vyšla o patro výš. Philipa s vnukem našla v zimní zahradě s výhledem do parčíku za domem.

„Tady jste!“ zvolala a spěchala k nim. „Schovaní jak staří jezevci.“

„Taky už jsem starý jezevec,“ pousmál se Philip.

„Zas tak moc ne,“ odpověděla mu žena a posadila se na pohovku vedle Jamese.

„Jsem ráda, že tu sobotní večeri odbudeme v jídelně pro služebnictvo a děda nebude muset v tomhle stavu k tobě.“

James přikývl a zadával se na Philipa. „Je to od ctihodného pána hezké, že nám dovolil sejít se tady.“

„To rozhodně,“ odpověděl dědeček, zadával se na svou nohu v sádře a natáhl se na otomanu. „Poslal mi telegram z Monte Carla hned, jak obdržel ten můj. Trval na tom, že si rodinnou sešlost máme odbyť v jeho domě, a prý si smím dokonce vybrat jednu lahev z jeho vinného sklepa.“

„Úžasná věc, tenhle telegram,“ poznamenala Esther. „Nevím, co bychom si bez něj počali. Ctihodný pán si taky přál, aby děda odpočíval zde, kde je tepleji a víc světla. No, každopádně jsem ráda, že tě vidím, Jamesi, a že tak dobře vypadáš. Otec totiž tvrdil, že pracuješ dlouho do noci.“ Upřeně na vnuka pohlédla.

„No ano, babičko, ale i tak se mi docela daří. Pan Malvern je laskavý člověk a zrovna teď mi dovolil pomáhat s reorganizací podniku. Umí moji práci ocenit. Řekl dokonce, že neví, co by si beze mě počal.“

„A co je vlastně s jeho dcerou, Jamesi? Ona už s vámi nechce pracovat v obchodě?“ zeptal se Philip.

James zavrtěl hlavou. „Bohužel ne.“ Zadíval se z dědečka na babičku a pokračoval vážnějším tónem. „Je to celé moc smutné. Slečna Alexis se asi ještě nevzpamatovala ze smrti svého snoubence sotva týden před jejich svatbou. Pořád žije v Kentu a do Malvernova domu skoro nejezdí.“

Esther se zamračila a ztišila hlas: „Pamatuju si, žes o ní mluvil jako o schopné obchodnici, jedné z mála v celém Londýně.“ Odmlčela se a zavrtěla hlavou. „Je přece jeho jediné dítě a dědička, ne?“ dodala po chvíli udiveně.

„To je pravda, ale byznys už ji očividně nezajímá. A lidi nejspíš taky ne. Ani její otec. Je to smutné a myslím, že to pana Malverna moc trápí.“

Esther se narovnal na pohovce a opět zakroutila hlavou.

Teď se pro změnu ozval Philip a tázavě povytáhl obočí. „Není třeba nemocná?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl James a také nakrčil čelo. „Na co narážíš, dědečku?“

„Připadá mi, jako by byla duševně vyšinutá. Jak dlouho už se tak chová?“

„Je to víc než rok, co Sebastian Trevalian zemřel.“

Nastalo ticho, všichni si jen chvíli vyměňovali pohledy. Pak promluvila opět Esther: „Vypadá to, jako by se ho odmítala vzdát, že se tolik drží vzpomínek. Moc smutné. Ztráta budoucího manžela těsně před sňatkem je sice velký šok, ale vyhýbat se společnosti tak dlouho se mi normální nezdá. Je to celé přinejmenším podivné.“

„Byla na léčení u slavného doktora ve Vídni,“ prohodil James. „Jmenuje se Sigmund Freud a prý se zabývá léčením mysli.“

Philip se náhle zvedl a vehementně pokýval hlavou. „O tom jsem četl v jednom z vědeckých magazínů paní Agathy! Říkají mu lékař duše. Pacient s ním prý jen mluví a on analyzuje, co se doslechl. Netuším, jak to někoho může vyléčit, ale je opravdu slavný.“

„Odjela tam na šest měsíců,“ dodal James. „Proto mi pan Malvern vlastně nabídl tu pozici asistenta, jak bych to nazval. Slečna Malvernová byla totiž ve Vídni.“

„Už si vzpomínám,“ zvolala Esther. „Tvůj otec mi to vyprávěl.“ Zadívala se do prázdna a přemýšlela. „A co myslíš, že bude dál, Jamesi? Vráti se někdy?“

„Nemám ponětí a pan Malvern to nejspíš taky neví.“

„Co si ale počne bez dědice?“ chtěl vědět Philip.

Esther se zadívala na manžela. „Ubohý otec. Co by pak bylo s jeho podnikem?“

James šeptem zareagoval: „Už se mnou mluvil o prodeji, tedy až obchod zase postavíme na nohy. Na tom se ale pracuje.“

„Ty myslíš, že by byl schopen prodat starý rodinný podnik?“ divil se Philip.

James se zamyslel, ale po chvilce odpověděl rozhodným tónem: „Myslím, že ano, pokud by dostal dobrou cenu.“

Přeložila Soňa Tobiášová